

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת וישלח
טז כסלו
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 9
(61)

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש הירושלמי

געלערנט דעם שטיקל, אבער מען דארף דאס איבער'חזרן נאכאמאל. דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן ט), "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו יתברך", פארן וואס טוען מענטשן עבירות? "מחמת שאין להם ישוב הדעת", ווייל מען האט גישט קיין ישוב הדעת, "והעקר - להשתדל לישוב עצמו היטב, מה התכלית מכל התאוות ומכל עניני העולם הזה, הן תאוות הנכנסות לגוף, הן תאוות שחוץ לגוף, כגון כבוד, ואזי בודאי ישוב אל ה'". דער עיקר דארף מען זיך בארעכענען יעדן טאג און זיך פרגען: וואס? וואס איז דער תכלית פון אלע תאוות און אלע נארישקייטן, ווי כבוד וכדומה, וואס וועל איך האבן פון נאכלויפן אלע מייגע גליסטענישן? עס בלייבט דאך גארנישט איבער פונעם מענטש, נאר דאס ביסל עבודת השם יתברך וואס א מענטש כאפט אריין בזה העולם, אז מען טראכט אריין מיט א קלארע קאפ זעט מען אז אלעס איז טאקע נארישקייטן און מען קערט זיך צוריק צום אייבערשטן.

וואס וויל איך פון מענטשן?

ווילאנג דער קעניג איז געווען פארנומען מיט זיינע דאגות איז ער געווען זיכער און זייער קלאר אז ער האט דאס געדארפט טון, ער האט געדארפט יענעם טשעפען, ער האט געדארפט יענעם פארטרייבן, אבער איינמאל ער איז געגאנגען מאכן אביסל 'התבודדות', האט ער באקומען 'שוב הדעת', האט ער שוין אנגעהויבן אריינצוטראכטן: "וואס טו איך דא?" "וואס טשעפע איך מענטשן?" "וואס וויל איך פון מענטשן?"

אביסל התבודדות

דאס איז די געוואלדיגע זאך פון גיין אביסל התבודדות; דער מענטש גייט אין א זייט, ער לאזט אלעס אפ, און הייבט זיך אן מתבודד זיין, ער הייבט אן שמועסן מיט'ן אייבערשטן אלעס וואס ער האט געטון, דאן הייבט ער אן זען: וואס טו איך? וואס שריי איך? וואס טשעפע איך? וואס מאך איך חזק?

די מוסד, די חדר, די מלמדים און די לערעריגס?

א מענטש איז אזוי פארנומען ער כאפט אפילו גישט וואס ער טוט, וואו ער גייט איז אים יעדער שולדיג, ער שרייט אין בית המדרש; ער האט טענות אויף די מוסד, די חדר, די מלמדים און די לערעריגס; ער פארטרייבט מענטשן, ער טשעפעט מענטשן, ער פארטוישט מענטשן, ער טוט אפ כל מיני רשעות פאר מענטשן; און אזוי איז עס אויך אין שטוב מיט די ווייב, ער שרייט: "האסט גישט געמאכט דאס...", "האסט גישט געמאכט יענע...", אלעס קומט פון דעם וואס ער האט גישט קיין ישוב

שבת קודש פרשת חיי שרה, מברכים חודש כסלו, שנת תשפ"ב לפקט קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית בקסלב - ליבערטי יע"א: אינדערפרי נאך דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיית', מעשה יא, מבו מלך ובו שפחה שנתחלפו.

אין קורצן פון פריער

דער רבי דערציילט, אז מען האט פארטוישט דער בן מלך מיט'ן בן השפחה, מיט די צייט האט דער פאלשער בן מלך איבערגענומען די מלוכה און פארטריבן דעם אמת'ער בן מלך, דאס האט זייער פארדראסן פאר'ן אמת'ער בן מלך, ער האט געזאגט: "פארן וואס קומט מיר דאס אז איך זאל דארפן אנטלויפן? בין איך דער בן מלך, קומט מיר זיכער גישט איך זאל פארטריבן ווערן, בין איך גישט דער בן מלך, קומט מיר אויך גישט איך זאל פארטריבן ווערן, וואס האב איך געזינדיגט? וואס בין איך שולדיג?" און צוליב זיין גרויס ווייטאג האט ער זיך גענומען טרינקען און שיכור'ן, און אנגעהויבן טון עבירות רחמנא לצלן.

מען האט זיי באעולה'ט

פארגאנגענע וואך האבן מיר געשמועסט אז זייער אסאך מענטשן גייען ליידער אוועק פונעם דרום התורה צוליב דעם וואס מען האט זיי באעולה'ט, מען האט זיך שלעכט באנומען צו זיי אלס קינד וכדומה, דערפאר האבן זיי קשיות און טענות אויפ'ן אייבערשטן: "פארן וואס לייד איך אומזיסט? וואס בין איך שולדיג?"

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

ויהי היום. איז דער מלך גיפארן מיט זיינע שרים. נאוולאווי (דהיינו האפן חיות) און זיי זענען גיקומען צו א שיינ ארט. און א טייכל וואכער איז גווען פאר דעם ארט. האבן זיי זיך גישטעלט דארט אפרוען זיך. און האבן זיך גוואלט דארט שפאצירן האט זיך דער מלך אביסל צוגלייגט. איז אים גיקומען אויף אין זין די מעשה וואס ער האט גיטאן. וואס ער האט פארטריבן דעם דאזיגן אומזיסט. ווארן ממה נפשך. איז ער אנדערש דער בן מלך. לא די וואס ער איז פארביטן גווארן, פארן וואס זאל ער נאך פארטריבן ווערן אומזיסט. און אז ער איז גישט דער בן מלך. קומט אים אויך ניט אז מען זאל אים פארטרייבן. ווארן וואס האט ער גיזינדיגט. האט דער מלך זיך פארטראכט אין דער זאך און האט תרטה גיהאט אויף דער עבירה און אויף דער גרויסער עוולה וואס ער האט דא גיטאן.

פארן וואס טוען מענטשן עבירות?

פארגאנגענע וואך אין וויליאמסבורג יע"א האבן מיר שוין

הדעת, וואלט דער מענטש געהאט א רואיגע ישוב הדעת, וואלט ער זיך איבערגעקלערט: "איינער קומט מיר עפעס? קיינער קומט מיר גארנישט; וואס דארף איך רעדן אויף יענעם? וואס דארף איך שרייען אויף יענעם? וואס דארף איך יענעם פארטרייבן? פארן וואס דארף איך טשעפען א צווייטן?"

און דער מלך האט זיך נישט גיקאנט קיין עצה גיבן. וואס ער זאל דא טאן. אין שמוסן קאן מען אזוי א זאך ניט מיט קיין שום מענישן מען זאל מיט אים איין עצה האלטן (ווארן מען שעמט זיך בודאי אזוינס צו שמוסן מיט לייט) איז דער מלך זייער פארזארגט גיווארן אין גרויס דאגה. האט ער גיהייסן די שרים. אז מען זאל זיך אוימקערן. ווארן ווייל סע איז אויף אים גיפאלן דאגה. באדארף מען זיך שוין ניט שפאצירן.

וואס איז ווערד די גאנצע וואקאציע

ווייל וואס איז ווערד די גאנצע וואקאציע אויב דאס מאכט מיר דעפערעסט, אויב דאס מאכט מיר מרה שחורה? דערפאר האט דער קעניג באשלאסן צוריק אהיים פארן, ער זאל צוריק ווערן פארנומען וועט ער מער נישט טראכטן...

האבן זיי זיך אוימגייערט אהיים. ווי דער מלך איז גיקומען אהיים. האט ער בודאי גיהאט כמה זאכן און אינטערעסן. האט ער זיך גיפארעט אין זיינע אינטערעסן. איז אים די זאך אויס אין זיין ארום. (דהיינו די דאגה און די תרטה וואס ער האט גיהאט אויף דעם וואס ער האט יענעם פארטריבן אוימזיסט).

ער קען מער נישט טון קיין רשעות

דאס קען מען גוט זען, ווילאנג מען מאכט נישט קיין התבודדות ווייסט מען נישט וואס טוט זיך מיט זיך, אבער ווען א מענטש איז זיך מתבודד, ווען א מענטש גייט און רעדט צום אייבערשטן, קען ער מער נישט טון קיין רשעות פאר א צווייטן, ער קען מער נישט טון קיין שלעכטס פאר א צווייטן.

וואס איז 'התבודדות'?

אבער בשעת מען איז זיך מתבודד דארף מען אויך וויסן וואס איז 'התבודדות'. מוהרא"ש זכרונו לברכה האט דערציילט: אין אומאן איז געווען א קריגעריי צווישן הרב החסיד רבי שמשון בארסקי זכרונו לברכה און הרב החסיד ר' געציל זכרונו לברכה; ביידע פון זיי זענען געווען גרויסע ערליכע אידן עובדי השם, אבער זיי זענען זיך נישט אויסגעקומען צווישן זיך. ר' שמשון האט זיך געפירט צו דאווענען רואיג און שטיל, און ר' געציל פלעגט דאווענען מיט קולי קולות. אזוי אויך האט ר' שמשון ז"ל אויסגעלערנט אלע וואס פלעגן אים אויסהערן אז זיי זאלן זיך פירן בדרך גועם; אפילו ווען מען איז פארנומען מיט עולם הזה זאל מען זיין דבוק צום אייבערשטן. ווידערואס ר' געציל האט געהאלטן פארקערט, אז מען דארף זיך איינגאנגן אפשיידן פון דער וועלט און עס זאל גארנישט אינטערעסירן וואס טוט זיך אויף די וועלט. צוליב די מיינונגס פארשידנהייטן פלעגן זיי זיך שטענדיג קריגן צווישן זיך. ווען רבי אברהם בן רבי נחמן זכרונו לברכה איז געקומען פון ארץ ישראל קיין אומאן האט מען אים געבעטן צי ער קען מאכן שלום צווישן זיי, האט ער געזאגט אזוי: "איך וויל נישט האבן קיין שייכות מיט די גאנצע זאך; ביידע פון זיי מאכן נישט קיין התבודדות".

מען דארף ארויס נעמען דעם 'זיך' פונעם בילד

ווען אנשי שלומינו האבן דאס געהערט האבן זיי זיך זייער געוואונדערט: 'וואס הייסט זיי מאכן נישט קיין התבודדות?' ווייל אלע האבן געוואוסט אז ביידע פון זיי - סיי ר' שמשון און סיי ר'

געציל ז"ל זענען גרויסע עובדים און זענען זיך מתבודד שעות על גבי שעות, האט ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל געזאגט: "מיר האבן געלערנט ביים רבי'ן (עין ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נב) אז א מענטש זאל זיך איבער געבן צום אייבערשטן, זיך איינגאנגן מבטל זיין און גארנישט וועלן; ווען מען איז זיך מתבודד דארף מען דעם 'זיך' ארויס נעמען פונעם בילד".

אנדערע זאלן איינזען אז מיר זענען די עכטע...

ר' שמעון'ס מענטשן האבן געבעטן דעם אייבערשטן: "רבונז של עולם העלף אז די אנדערע זאלן איינזען אז מיר זענען די עכטע", און ר' געציל'ס מענטשן האבן געבעטן דעם אייבערשטן: "רבונז של עולם העלף אז די אנדערע זאלן איינזען אז מיר זענען די עכטע"... דאס איז נישט קיין התבודדות, התבודדות איז אז מען בעט דעם אייבערשטן: "רבונז של עולם וואס וויל איך פון יענעם? וואס בין איך פארנומען מיט יענעם, וואס אינטערעסירט מיר יענעם? וואס זע איך שלעכטס אין יענעם?" - דאס איז די ריכטיגע וועג פון התבודדות.

נישט געמאכט גענוג התבודדות

רבי נתן האט געזאגט: "ווען איך זע שלעכטס אין א מענטש, קען זיין צוויי זאכן; אדער האב איך נישט געהאט קיין התבודדות יענעם טאג, אדער האב איך יא געמאכט התבודדות אבער איך האב נישט געמאכט גענוג התבודדות, ווייל ווען איך וואלט זיך גוט מתבודד געווען וואלט איך געזען נאר גוטס ביי יעדן איינעם".

קעיר נעמען, וויי טון, אריינפליקן, אריינזאגן, אריינשטעכן!?

אז א מענטש מאכט זיך א חשבון זעט ער איין: "וואס דארף איך קוקן אויף א צווייטן? וואס אינטערסירט מיר א צווייטן?" דאס מיינט נישט חס ושלום עס זאל מיר נישט אינטערעסירן א צווייטן, איך זאל נישט העלפן א צווייטן, אוודאי דארף מען העלפן אנדערע, אוודאי דארף מען מחזק זיין אנדערע, דאס איז א גרויסע מצוה, אבער קעיר נעמען? וויי טון? אריינפליקן? אריינזאגן? אריינשטעכן? וואס גייט מיר אן וואס יענער איז?!

באדאנק זיך פאר איר

און זיכער נישט אין שטוב, אז מיין ווייב האט נישט דאס געטון, זי האט נישט יענץ געטון, איך קום אהיים נאך א גאנצן טאג ארבעטן און זי האט גארנישט געטון... וואס ווערסטו אזוי אויסער זיך? וואס קומט זי דיר? פארקערט, אז זי האט אנגעגרייט עסן, באדאנק זיך פאר איר, אז זי האט אויסגעוואשן דייןע וועש, באדאנק זיך פאר איר, זאג איר: "יישר כח". אז זי האט נישט קיין כח צו מאכן קיין נאכטמאל, זעץ זיך אראפ מיט איר העלף איר טראכטן וואס צו מאכן מארגן פאר נאכטמאל, "לאמיר צוזאמען טראכטן וואס זאל מען מאכן פאר מארגן, אפֿשר פלייש..." אלעס קומט ווייל דער מענטש לעבט אן א חשבון הנפש, ער לעבט אן 'התבודדות', ער מיינט זי קומט מיר, 'זי דארף מיר טון', 'זי דארף מיר מאכן'.

ער לעבט אין א דמיון

די זעלבע זאך איז מיט עלטערן; "מיין טאטע האט מיר נישט געגעבן..." "מיין מאמע האט מיר נישט געגעבן..." "מיין שווער קומט מיר א קערידזש; וואס הייסט פאר די אנדערע שוואגער האט ער געגעבן א קערידזש..." אזא מענטש וואס מיינט עס קומט אים עפעס - ער לעבט נאכנישט, ער לעבט אין א דמיון, ער האט נאכנישט אנגעהויבן לעבן אין מציאות. דאס איז דא מרומז אין די מעשה, דער קעניג איז געווען אזוי פארזאגט, ער האט געהאט אזויפיל דאגות, אז

ער האט געטשעפעט מענטשן, ער האט פארטריבן מענטשן, ער האט אפגעטון אזעלכע רשעות פאר אנדערע, אבער ווען ער איז געגאנגען אביסל שפאצירן, ער איז געגאנגען מאכן אביסל התבודדות - האט ער אנגעפאנגען ווערן אן ערליכער איד.

וואו איך גיי קען איך רעדן צום אייבערשטן

דא אין שטעטל איז נישט דא וואס צו טון, איך גיי ארויס פון הויז - קען איך רעדן צום אייבערשטן, איך גיי צום בית המדרש - קען איך רעדן צום אייבערשטן, וואו איך גיי קען איך רעדן צום אייבערשטן. וואס זאל איך רעדן צום אייבערשטן? בעט דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם פארוואס דארף איך קעיר נעמען פון מענטשן? פארוואס דארף איך באדערן מענטשן?"

פארוואס בין איך געקומען דא אויף ברסלב? פאר איין סיבה, דער רבי זאל מיר אויסהיילן, דער רבי זאל מיר מאכן טראכטן פונעם אייבערשטן! אז איך קען העלפן א צווייטן וועל איך העלפן א צווייטן, אבער וויי טון א צווייטן! פארטרייבן א צווייטן?! - נישט וועגן דעם בין איך געקומען צום רבין.

דו ביסט גרייט צו שלאגן א צווייטע איד צוליב דעם רבין?!

איבעראל אין די גאנצע וועלט, אין אלע חסידות'ער, קריגט מען זיך ארום, מען שלאגט מענטשן וכו', קיינער האט זיי נאכנישט געפרעגט: "וואס שלאגסטו אנדערע וועגן דיין רבי?!" "וואס האט דיר דיין רבי געגעבן אז דו ביסט גרייט צו שלאגן א צווייטע איד צוליב דעם רבין?!" "וואס האט דיר דיין רבי געטון אז דו טוסט וויי א צווייטע איד צוליב דעם רבין?!"

ארויסגעווארפן פון שול

און אפילו אונז וואס מיר זענען ברוך השם אנגעקומען צו מוהרא"ש, וואס מוהרא"ש האט אונז יא געגעבן אין די האנט, נישט סתם א דמיון, איך האב באקומען פון מוהרא"ש 'חומש', 'משניות', איך האב באקומען פון מוהרא"ש 'א נייע מח', פונדעסטוועגן איז מוהרא"ש געווען זייער ברויג ווען ער האט געהערט אז מען טשעפעט ס.מ. - דער שטראף פון בנאל, [איינמאל האט ער פארגעלייגט אין געריכט א טענה אויף מוהרא"ש אז מוהרא"ש רופט אים "סמך מ"ס" - האט מוהרא"ש געענטפערט: דאס איז דאך דער ראשי תיבות פון זיין נאמען...] איינמאל האט איינער געשפיגן אויף אים און מוהרא"ש האט יענעם ארויסגעווארפן פון שול; אויך איז געווען איינער וכו' וואס האט געמסר'ט מוהרא"ש, ער האט געוואלט מען זאל ארעסטירן מוהרא"ש, איז איינער געגאנגען און געשפיגן אויף אים, איז מוהרא"ש געווען זייער ברויג אויף יענעם.

דאס הייסט זיך עכט אנגענומען פאר מוהרא"ש

ווער עס וויל זיך אננעמען פאר מוהרא"ש, ווער עס וויל זיך אננעמען פאר היכל הקודש, זאל צולייגן נאך א שיעור אין לימוד התורה, הייב אן א שיעור אין 'תיקוני זהר' וכדומה, אדער גיי 'הפצה' - דאס הייסט זיך עכט אנגענומען פאר מוהרא"ש. טשעפען א מענטש, וויי טון א מענטש, ארויסטראגן א מענטש פון בית המדרש - דאס נישט, אויף דעם איז מוהרא"ש געווען זייער ברויג.

ביז דו וועסט תשובה טון איז א פראבלעם

און אפילו מען דארף שוין אמאל ארויסטראגן א מענטש פון בית המדרש, איז דאס זייער א שרעקעדיגע זאך. איך האב געהאט אין וויליאמסבורג א מעשה, א בחור'ל איז צוגעקומען צו מיר אין בית המדרש און געזאגט: א אינגערמאן האט מיר געליידענט אויף שבת צו א סעודה, זייענדיג ביי אים אין שטוב האט ער מיר באצווינגען

מיט אן עבירה רחמנא לצלן! דער בחור האט אזוי געוויינט צו מיר. שפעטער זע איך ווי דער אינגערמאן קומט ארויף אין בית המדרש, מוהרא"ש האט מיר דאך געהייסן זיין גבאי, און דער רבי זאגט (ספר המדות, אות לשון הרע, סעיף ד): "האי לשנא בישא, אף-על-גב דלקבולי לא מבעי, למיחש מיבעיי", אפילו מען איז נישט מקבל קיין לשון הרע, ווען איינער קומט דיר זאגן אויף איינעם אז יענער האט געטון אן עבירה קען מען אים נאכנישט פארשטיינערן, מען קען אים נאכנישט געבן קיין סקילה, אבער 'למיחש מיבעיי', מען דארף האלטן אן אויג אויף יענעם, אפשיך איז ער א סכנה ער זאל זיך דא דרייען נעבן מענטשן, בין איך צוגעגאנגען צו אים און געזאגט: "גיי ארויס פון בית המדרש!" פרעגט ער מיר: פארוואס? זאג איך אים: "ווייל א בחור האט מיר געזאגט דו האסט אים באצווינגען מיט אן עבירה", פרעגט ער מיר: "איך קען נישט תשובה טון?" זאג איך אים: "אונדא קענסטו תשובה טון, אבער ביז דו וועסט תשובה טון איז א פראבלעם", אזוי ווי רבי נתן האט געזאגט: "איך קען יעדן איינעם מקרב זיין אויסער א גב, ווייל ווילאנג איך וועל אים מקרב זיין וועט ער מיר באגנב'ענען די גאנצע הויז"; מען קען דאך נישט מקרב זיין א מענטש אין איין מינוט, מען דארף אסאך רעדן מיט אים און ווילאנג איך וועל רעדן מיט אים וועט ער אלעס אפ'גנב'ענען.

פארדעם און נאכדעם געבעטן דעם אייבערשטן

אבער אפילו איך האב דא געדארפט איינעם ארויסשיקן האב איך פארדעם געבעטן דעם אייבערשטן און נאכדעם געבעטן דעם אייבערשטן, איך האב געזאגט צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך זאל ארויסשיקן א מענטש פון בית המדרש?!"

דרייסיג יאר 'תיקון חצות' און 'התבודדות' אויף די בערג

מען דארף זייער אכטונג געבן נישט צו האבן צוטון מיט קיין מחלקת, ברוך השם אז די שטעטל איז א שיינע פלאץ, און דער אייבערשטער זאל העלפן עס זאל בלייבן א שיינע פלאץ. מוהרא"ש האט געבויעט בנאל, עס איז זייער א שיינע שטעטל, אבער א געוויסע צאל מענטשן האבן אנגעהויבן זיך ארויסקריגן נאכדעם וואס מוהרא"ש איז אוועק. עס איז נישט צום פארשטיין, מענטשן וואס האבן דרייסיג יאר אין א צי געמאכט תיקון חצות און זיך מתבודד געווען אויף די בערג, פלוצלינג ווען מוהרא"ש איז אוועק, זענען זיי געווארן אריינגעדרייט אין א מחלקת?! וואס גייט דיר אן אז יענער וויל נעמען חיוק פון זיין מורה דרך? צוליב דעם רעדסטו מער נישט מיט יענעם?! איך וועל נעמען חיוק פון מיין מורה דרך, דו נעם חיוק פון דיין מורה דרך, מען דארף זיך נישט פיינט האבן צוליב דעם.

עס קען זיין צען פלעצער פון אמת!

מענטשן טענה'נען: "אבער דא איז דער אמת!" וואס גייט דיר אן אויב איז דא אויף צוויי פלעצער דער אמת? וואס גייט דיר אן אויב איז דא אויף דריי פלעצער דער אמת? עס מוז זיין נאר איין פלאץ פון אמת און די איבריגע גאנצע וועלט זאל זיין שקר?! עס קען זיין צען פלעצער פון אמת! אז דו האסט דערגרייכט דער אמת, זיי זיך מחיה מיט דיין אמת! דאס קען מען נאר טון אויב מען מאכט התבודדות מיט 'זיך', מען זאגט פאר'ן אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך וויל זיך נישט אפנארן", "רבוננו של עולם איך וויל זיך דבוק צו דיר", "רבוננו של עולם איך וויל לערנען", "רבוננו של עולם איך וויל דאווענען".

דער יצר הרע זיצט ביים טיר

ברוך השם מיר האבן חתונה געהאט, דארף מען וויסן, דער יצר

עפּעס איז מיט דיר, נישט מיט איר

רוב מאל ווען א פרוי וויינט: "מיין מאן...", דארף זי בעטן דעם אייבערשטן זי זאל האבן א רפואה שלימה עס זאל איר נישט אנגיין די סארט זאכן, או אזוי אויך רוב מאל ווען דער מאן וויינט: "מיין ווייב..." דארף ער האבן א רפואה שלימה, עס זאל אים נישט אנגיין די סארט זאכן, וואס ווערסטו גערועז פון דיין ווייב פון די וועג ווי אזוי זי רעדט?! עפּעס איז מיט דיר, נישט מיט איר.

די וועג פון התבודדות: 'איד' זאל זיך טוישן

געווענליך מאכט מען 'התבודדות': "באשעפער העלף אז זיי זאלן אנערקענען אז מיר האבן די ריכטיגע וועג אין עבודת השם", "באשעפער העלף מיין ווייב זאל איינזען אז איד בין גערעכט", אבער נישט דאס איז די וועג פון 'התבודדות', די וועג פון התבודדות איז נישט אז 'ענער' זאל זיך טוישן, נאר 'איד' זאל זיך טוישן!

דאס דארף מען יא בעטן דעם אייבערשטן

פארשטייט זיך אז מען רעדט נישט פון א זאך וואס שטערט ברוחניות, צום ביישפיל, א פרוי בעט דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם העלף מיין מאן זאל גיין דאווענען", אדער א מאן בעט דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם העלף מיין ווייב זאל נישט דארפן קיין טעלעפאון", דאס דארף מען יא בעטן דעם אייבערשטן, נאר מען רעדט פון סתם לעבן, די וועג פון עסן, די וועג פון רעדן, די וועג פון שלאפן.

א נאטורליכע גרידער מאשין (noise maker)

אדער קען זיין נאך א ביישפיל, א בחור זאגט מיר, "דאס יאר ראש השנה אין אומאן האב איד געהאט אין מיין שטוב איינער וואס האט געשנארקעצט, ממש עס איז געווען איום וונדרא... מען האט פרוברט אים אויפצואוועקן און עס איז נישט געגאנגען... איד בין ארויסגעגאנגען פון שטוב שלאפן אין א אנדערע שטוב... אנשטאט בעטן דעם אז יענער זאל אויפהערן צו שנארקעצן, בעט דעם אייבערשטן פאר 'דיר', דאס איז התבודדות: "רבוננו של עולם איד טויג נישט, איד דארף זיך אויסהיילן", "רבוננו של עולם פארוואס ווער איד גערועז פון מענטשן?" "רבוננו של עולם העלף מיר, עס זאל מיר נישט אנגיין אז ער שנארקעצט, העלף אז עס זאל זיין צו מיר אזוי ווי א נאטורליכע גרידער מאשין (noise maker)", עס זענען דא מענטשן וואס זאלן געלט זיי זאלן האבן א מאשין וואס זאל שנארקעצן פאר זיי... ברוך השם איד האב א נאטורליכע מאשין וואס טוט די זעלבע זאך אומזיסט.

די שכניה זאל רוען ביי דיר אינדערהיים

עס איז אזוי געשמאק צו וואוינען דא אין שטעטל, ווען איד בין אין שטאט טראכט איד: "ווען איד וועל ארויסקומען צום שטעטל וועל איד זיך אביסל מתבודד זיין", עס איז אזוי רואיג, מען איז ארוםגענומען מיט ביימער, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נב) מען זאל גיין אויף א פלאץ וואו קיינער דריידט זיך נישט און זיך דארט מתבודד זיין; גיי אין א זייט און בעט דעם אייבערשטן אז די שכניה זאל רוען ביי דיר אינדערהיים, מען זאל זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן און עס זאל מיר נישט באדערן קיין זאכן פונעם צווייטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".

הרע זיצט ביים טיר פון יעדע פארפאלק און פרוברט אנצודרייען עפּעס א מחלקה'לע; עס איז אזוי אינטערעסאנט, עס קומט מיר אויס יעדן טאג צו טון אין 'שלוש בית', זע איד ווי עס קענען זיין צוויי קלוגע מענטשן, דאך האט זיי דער יצר הרע שוין אריינגעווארפן אין א פראבלעם, זיי האבן שוין עפּעס א סכסוך צוליב שטותים און הבליים.

באדערט גארנישט

אינעם באדערט דאס און אינעם באדערט דאס; א מענטש וואס איז זיך יעדן טאג מתבודד מיט'ן אייבערשטן באדערט גארנישט, איד דאנק דעם אייבערשטן אז איד האב חתונה געהאט, איד דאנק דעם אייבערשטן אז איד האב א שטוב, איד דאנק דעם אייבערשטן אז איד האב קינדער, און אז איד האב נאכנישט קיין קינדער בעט איד דעם אייבערשטן איד זאל זוכה זיין צו האבן קינדער, אבער איד זוף נאר דאס גוטס אויפן צווייטן.

שאקלען די פיס

איד האב געהאט א חברותא אין ישיבה וואס האט געהאט א נאטור פון שאקלען די פיס, מיר האט דאס זייער געשטערט, איד האב געטראכט צו מיר: "דער מענטש האט מיט די נערוון, ער לאזט נישט אפ, א גאנצן טאג שאקלט ער די פיס..." מיט די צייט האב איד זיך איבער געטראכט: "וואס גייט מיר אן אז ער האט מיר די נערוון... אפּשך האב איד מיט די נערוון, פארוואס באדערט מיר אז ער שאקלט מיט די פיס?" איד האב געבעטן דעם אייבערשטן אז עס זאל מיר מער נישט באדערן דאס שאקלען די פיס.

בעט דעם אייבערשטן עס זאל דיר מער נישט שטערן

דאס איז נאר א דגמא, עס איז דא נאך אסאך דגמאות, צום ביישפיל, די ווייב ווערט פארעקלט פון איר מאן ווייל ער ווייסט נישט ווי אזוי צו עסן, ווען ער עסט זופ מאכט ען א הויכע גרונדער... זי ווערט פארעקלט פון אים, זי זאגט: "ער איז ממש נישט קיין נארמאלער מענטש", ווער איז נישט קיין נארמאלער מענטש? אפּשך דו? בעט דעם אייבערשטן אז עס זאל דיר מער נישט שטערן זיין וועג פון עסן.

מען עסט איידל אן קיין גרידער

דאס איז אבער נישט קיין גוטע ביישפיל, ווייל ווען עס קומט צו עסן דארף מען יא אויסלערנען קינדער ווי אזוי צו עסן, טאטע מאמע מוזן אויסלערנען די קינדער צו עסן מיט דרף ארץ, צו עסן איידלערהייט, דאס א חלק פון 'חינוך הבנים והבנות'; קינדער ווילן נישט זיצן גראד ביים עסן, קינדער ווילן זיצן איין פיס אויפ'ן בענקל א צווייטע פיס אויפ'ן טיש, זיי ווילן עסן שטייענדיגערהייט, און געוויסע עלטערן כאפן נישט אז ווען מען געבט עסן פאר קינדער מוז מען זיי אויסלערנען - איין מאל, צוויי מאל, צען מאל, הונדערט מאל און צוויי הונדערט מאל - ווי אזוי מען דארף עסן, אזוי וועט עס העלפן אז ווען ער וועט זיין אין כּתה ח וועט ער שוין זיצן אויפ'ן בענקל און עסן ווי אזוי מען דארף, און אזוי אויף דארף מען אים אויסלערנען ווי אזוי מען עסט איידל אן קיין גרידער.

אפּשך האב איד מיט די נערוון?

אבער שאקלן די פיס דאס איז א גוטע ביישפיל, ווייל א מענטש ווערט גערועז: "דו קענסט אויפהערן שאקלן מיט די פיס? וואס שאקלסטו? דו האסט מיט די נערוון!" אבער 'אפּשך האב איד מיט די נערוון? וואס דארף מיר עס אנגיין?'